

Descoperirile arheologice de la Freidorf I

În raza comunei Freidorf a fost dezvelită o așezare străveche în toamna anului 1982. Aceasta se află pe fosta albie a unui râu care actualmente e marcată de un canal de irigație. Prin cercetări repetate s-a putut determina poziția, caracterul și mărimea așezării. Aflată în apropierea drumului european 94, la kilometrul 10, vatra localității se întinde pe o suprafață de 2 până la 2,5 ha și este formată dintr-o așezare principală și trei așezări mai mici. Stabilimentul se înalță la 1-2m deasupra zonei care în rest este plată. Pasta din care erau confecționate vasele descoperite la fața locului e bine frământată și arsă iar vasele sunt netezite în interior și lustruite în exterior. Culoarea pastei e neagră, gălbui-brună sau cenușie și portocaliu-roșcată la ceramica grosieră. Forma vaselor este aproape în totalitate bitronconică cu umărul reliefat. Ornamentele sunt sub formă de pliseuri (pe umărul castroanelor), benzi incizate umplute cu împunsături, meandre sau alveole duble. Suprafața presărată cu fragmente ceramice a așezării a fost împărțită în trei zone principale în funcție de natura materialului ceramic. Astfel într-o zonă predomină ceramica preistorică (mai ales neolitic), în cea de-a doua predomină ceramica de secol IV iar în a treia zonă au fost găsite fragmente ceramice neolitice, hallstattiene și medievale.

Pe baza materialului descoperit, arheologii au identificat mai multe nivele de locuire. Astfel prima fază a așezării aparține culturii Starcevo-Criș IVA, apoi urmând faza Vinca A₂-A₃ iar o parte a ceramicii Vinca aparține fazei B₁, etapă ce reprezintă și perioada de înflorire a comunității. Unele fragmente atipice au fost atribuite culturii Bucovăț. Locuirea eneolitică este reprezentată prin descoperirea câtorva fragmente de toarte și buze aparținând culturii Tiszapolgar. Ceramica fină cenușie de secol IV confecționată la roată atestă locuirea acestui perimetru de către o comunitate daco-romană iar cantitatea mare în care a fost găsită atestă o a doua perioadă de înflorire a așezării.

Ultimul nivel de locuire pare a fi din secolele VIII-IX, din această perioadă datând mormântul găsit în aria de cercetare, scheletul recuperat fiind așezat în poziția întins pe spate, cu brațele încrucișate pe piept, orientat pe direcția vest-est însă a fost distrus parțial de un plug. De asemenea în vecinătatea acestuia s-au găsit fragmente de oase de copil în vârstă de 3-6 ani.

Bibliografie:

DRAȘOVEAN, F. – *Observații pe marginea unor materiale inedite privind raporturile dintre culturile Starcevo-Criș, Vinca A și lumea liniară din Nordul Banatului*, în APULUM XXVI, 1989 p. 9-44

LAZAROVICI G. – *Descoperiri arheologice la Timișoara Freidorf*, în BANATICA VII, Reșița, 1983, p. 35-51